

Jeg skal hertil sige, at der er kun en eneste Paragraph, hvor Bestemmelsen af 25 Aar kommer til Anvendelse. Det er § 27, og naar man seer hen til, hvilken Embedsmænd denne Paragraph omhandler, saa forekommer det mig rigtignok forunderligt, at man forlanger, at Geheimearchivarins ved det kongelige Geheimearchiv skal vente i 25 Aar, inden han faaer det høieste Alderstillæg. Saavidt jeg veed, er det en Post, som ikke opnaaes af nogen Mand i Regelen, førend han idetmindste er kommen temmelig høit op i Alder, saa at det kan være mere end tvivlsomt, om han nogensinde kan komme paa høiest Gage. Det andet Punkt, jeg skal gjøre opmærksom paa, er, at der i dette Lovforslag er etableret et Princip, som forekommer mig ikke at være hensigtsmæssigt. Foruden at der til Contoirforretninger er bestemt et vist Beløb af 4—500 Rd., er der i § 10 — saavidt mig bekendt, har man det Samme for Udenrigsministeren under Benævnelsen Taffelpenge — opført med Hensyn til Amtmændene et lignende Tillæg; der tillægges Amtmændene 300 Rd. som et Slags Honorar. Jeg antager, at det ogsaa skal betragtes som et Slags Taffelpenge, som man giver paa Grund af den Stilling, disse Embedsmænd indtage. Jeg troer derfor, at det er hensigtsmæssigt, at man benævnte Tingene, som den virkelig er; at man ikke kalder det et Beløb, idet det dog fremgaaer tydeligt, at det er noget Extraordinært, da Meningen er, at man ikke vil tillægge en Embedsmænd noget Beløb til hans Gage, som ikke skal komme med i Pensionsberegningen, det er egentlig det, der tilsigtes. Under § 16 finder man til Politidirecteuren i Kjøbenhavn ligeledes 500 Rd., som ikke medtages i Pensionsberegningen. Jeg kan ikke opdage Grunden til denne Bestemmelse, hvorfor dette ikke er tillagt ham som Gage. Hvorfor jeg udhæver det, er navnlig paa Grund af, hvad jeg for udtalte, at jeg nemlig anseer det for uhensigtsmæssigt at lønne en Embedsmænd deels ved Gage og deels ved et Honorar, naar det ikke kan paavises, at dette Honorar er tillagt paa Grund af nogle særegne Omstændigheder ved Embedet. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er bleven reist af den ærede Secretair (Drejer), og de Bemærkninger, som bleve

fremsatte af den meget ærede Minister, maa det dog være mig tilladt at udhæve, at naar de Embedsmænd, der omtales i § 15 af Loven af 12te Januar 1858, ikke skulle nyde godt af Beregningen i Sæd, saa forekommer det mig dog ikke, at man kan begrunde dette ved, at det er en Paragraph, som omhandler en rund Sum, og at det er Aarsagen til, at de ere undtagne, idet det staaer i Ministeriets Magt paa anden Maade at komme de Embedsmænd til Hjælp, idet der er fri Disposition over en vis Sum. Jeg skal som en almindelig Bemærkning dertil svare: Na, det er under Forudsætning af, at Ministeren under de almindelige Forhold ikke forbruger den hele Sum til disse Udgifter; saasnart den er forbrugt, saasnart Lønnen er bestemt til de derunder hørende Embedsmænd, vil der næppe fra det ene Aar til det andet see nogen Forandring, og altsaa neppe være noget Beløb til Disposition for Ministeren til at hjælpe paa de vedkommende Embedsmænd i en Dyrtd. Men hvad der forekommer mig at være Hovedbetragtningen, er, hvorfor det skal være anvendeligt paa § 15 i Loven af 12te Januar og ikke paa § 28 i denne Lov; thi i begge Paragrapher er der stillet runde Summer til Disposition for Ministeren, men desuagtet skulle disse Beløb for en Deel omsættes i Sæd. Jeg kan ikke skjønne Grunden, hvorfor det er rigtigt at bruge en forskjellig Fremgangsmaade med Hensyn til de Embeds- eller Bestillingsmænd, som lønnes af Ministeriet, efter en Bevilling i en rund Sum. Er det rigtigt i det ene Tilfælde, forekommer det mig ogsaa at være det i det andet. Med Hensyn til § 4 har jeg den samme Mening, som om den tilsvarende i den Lov, der var til Forhandling her igaar, nemlig at jeg ikke anseer den for hensigtsmæssigt, og jeg agter ikke at stemme for Loven, hvis denne Paragraph bibeholdes. Hvad angaaer § 8, stiller den Mellemfætning, som findes: „med Undtagelse af de i Grundlovens § 78 nævnte“, sig noget anderledes, idet denne Lov begynder med nogle almindelige Bestemmelser, som altsaa forsaavidt kunne finde Anvendelse paa alle Embedsmænd, men det forekommer mig dog meget tvivlsomt, hvorvidt denne Bestemmelse kan blive staaende. Det er mig ikke klart, hvor-